

»Prav lahko! Vi ogrnete mojo haljo, vzamete moje zdravniško orodje in šli boste brez nevarnosti mimo straž, kakor sem jaz semkaj prišel.«

»In kaj bo s teboj?« vpraša Maksimilijan.

»Jaz se oblečem v vašo obleko in sedem tukaj za mizo. Ko pridejo uporniki in najdejo mene mesto vas, smejal se jim bom prav iz sreca«, odgovarja mirno veseli svetovalec.

»Ti si obrit. Mene bi pa veliki lasje in brada precej izdali.«

Te besede niso spravile svetovalca prav nič v zadrego. V svojem žepu si poišče britev in posodo z milom in je takoj pripravljen kralja obriti, tako da bi ga nihče ne spoznal. Toda kralj ni bil s tem zadovoljen. Mirno pa resno mu odgovori: »Prisegel sem svojim sovražnikom, da ne grem zoper njih voljo, brez njih vednosti iz mesta. Friderik Lepi ni prelomil prisege in se je vrnil v ječo h kralju Ludvikju. Tudi jaz sem Habsburžan in ne prelomim prisege, če tudi bi moral umreti. Pomoček, ki mi ga ti svetuješ, je sicer dober, samo pravičen ni. Pomisli tudi, kaj bi se zgodilo s teboj, ko bi mene sovražniki tukaj ne dobili.«

»Za-me nikar ne skrbite, milostljivi gospod! Vas potrebuje dobro ljudstvo tukaj na Nizozemskem. Vi ste upanje Avstrijcev. Četudi jaz trpim in umrjem, kaj potem? Jeden norec manj bo na svetu. Spominjajte se pa včasih svojega veselega svetovalca, ki je umrl za vas!«

Svetovalec je pričakoval, da se bo Maksimilijan sedaj udal, a vrli Habsburžan zapové: »Idi! Jaz ostanem tukaj!« Solze so polile zvestega služabnika.

»Vi me niste ubogali, ko sem vas svaril. Tudi sedaj me ne poslušate, ko vas hočem rešiti. Bog vas obvaruj, milostljivi Gospod!« S solznimi očmi zapusti svetovalec ječo in resno, kot je prišel, stopa mimo straž. Načelnik ga vpraša, kako je kralju. Svetovalec naredi še bolj resne gube na čelu in pravi: »Srce je zdravo, oči pa je obdala slepota.«

Kmalu nato je bil Maksimilijan rešen. Uporniki so se z bali prihajajoče vojske in so sklenili mir z njim ter ga spustili. Glavni nezadovoljneži so prišli pred kralja in ga na kolenih prosili odpuščanja. »Sedaj imamo zopet mir«, dejal je blagi vladar in jih pomilostil.

Lisica in zajčki.

(Basen.)

Lisica opazi njej nastavljeno past in si izmislí zvijačo.

V bližini poišče poleno ter je ponese v past. Ko vtakne les in prvi nogi med železne zobé, zagrabi jo in le poleno, nog se ne dotaknejo. Lisica se dela, kakor da se je ujela, vije se in tuli. Nagajivi zajčki, ki so se bili pred njo skrili, priskakljajo sedaj k ujetnici, vlečejo jo za rep in dražijo: »Nu, zagrabi nas, če moreš, glej, kako mirno te čakamo.« V tem hipu skoči lisica iz pasti, poprime jednega zajčka z ostrimi zobmi, druga dva — — trije so potresali svojo porednost — s kremplji ter tako maščuje njih predrznost in škodoželjnost.

Rastislav Posavec.

